

Sebestyénne Stetina Ilona

A TÉLI ZÖLD

(Rege)

Hinnétek-e, hogy a virágok sem mindnyájan boldogok? Némelyiknek szívét örökös elégedetlenség, örökös vágyakozás zaklatja. Az egyik dombtetőre vágyik, holott a sorsa a sík vidéket jelölte ki lakásául, a másik ékeesebb ruházatot kíván, a harmadik ősszel szeretne virítani koratavas helyett. De jaj nekik, ha balga kívánságukat jóságos tündérük teljesíti; késő bánat epezti ilyenkor szívüket. A téli zöld sem volt megelégedve sorsával. Bántotta szegénykét, hogy élete rövid, dísze, virága oly mulandó, hervatag.

– Miért örültök a tavasznak? – így szólt zúgolódva, virágpompájuknak örvendő boldogabb társaihoz. – Miért örültök ennek a rövid ifjúságnak, hisz nemsokára ismét virágtalan lesz a rét, lombtalan az ág, s ti elhervadva kora sírba szálltok!

Nem bírva többé szíve háborgásával, a tündérhez fordult.

– Tavasz mindenható tündére! – így kiáltott fel. – Vedd el inkább életemet, hogy soha többet ne érjen virulás, vagy engedd meg, hogy ősz derén, a tél fagyán is zöld köntösömben maradhassak! Mit ér nekem, hogy szép piros virággal ékeskedem, ha díszem oly hamar elhervad!

– Balgatag – felelt a tündér –, nem tudod, mit kívánsz! Ha a hervadás szelíd halálát élteedtől elveszem: nem lesz többé tavasszal vidám, boldog megújulásod.

De a téli zöld a tündér szelíd intései után is mindegyre zúgolódott.

– Legyen kívánságod szerint – szólt végre, türelmét veszítve a tündér.

Zsibbasztó álmot bocsátott a téli zöldre. Mikor a szegény virág álmából fölébredt, úgy megváltozva talált maga körül mindent, hogy alig ismert rá a tájakra. Minden élet kihalt a földről s hideg tél vette körül a téli zöldet, ki ebben a kietlen holt világban csak egymaga volt élő, csak egymaga volt zöld.

Eleinte örült ennek a változásnak, de csakhamar bánat remegtette meg szívét. Ékes, piros fürtű virágai helyett kicsinyke kék virágok nyíltak rajta.

– Majd meghozza a tavasz piros virágaimat is – gondolta; mert nem tudta, hogy akitől az ősz nem vett el, annak dísz a tavasz nem ad.

Legjobban bántotta az, hogy oly nagyon egyedül volt. Kis társai, akikkel máskor együtt örült az életnek, most mélyen aludtak. Nem zengett körülötte víg madárdal, és nem csergedezett a patak. Leveleit pedig egyre tépték, egyre szaggatták, hol bokrétának, hol halotti koszorúnak. Olyan nagyon, nagyon szomorú volt mindez. S az ő bánatát nem enyhítette a tavasz megérkezése sem. Láta, hogy a kikelet fagyolvasztó lehelete újra díszes ruhába öltözteti a halmot és a mezőt; körülötte újra buzog az élet, örült minden a feltámadásnak; csak ő, szegény téli zöld nem tud örülni, neki nem hoz a tavasz friss lombokat, nem adja vissza piros virágait!

– Remélj s tűrd békén sorsodat – szólt a tündér, vigasztalva a bánkódó virágot. – Örökzöld vagy, amint kívántad. Elvesztetted ugyan piros virágaidat, eldobtad magadtól a feltámadás örömét, de a remény zöld színét viseled az egész életen át s örömtelenül bár, de reménykedve töltheted életedet.

(Tompa Mihály után)

(Az Én Ujságom, 1892/15.)